

De kolenschop en de pook keken bewonderend naar de kachel op en legden hunnen twist bij.

„Laat ons een voorbeeld aan haar nemen,” zeide de kolenschop.

„Dat wil ik,” antwoordde de pook. Zoo iets zou ik nooit achter de kachel gezocht hebben. En je zoudt zeggen! ze ziet er zoo voornaam uit — ik dacht dat ze ons nauwelijks het aankijken waard achtte en ons ver beneden zich stelde.”

„Dat zou je niet aan je woordentwist gezegd hebben,” sprak de tang nu. „Jullie waart aardig bezig, je zelve te verheffen; ik geloof waarlijk, dat je wel boven de kachel hadt willen staan in eer en aanzien.”

„Ja, zie je,” zeide de pook, „als je door je meerderen verachtelijk behandeld wordt, dan zet je eene hooge borst; dan voel je, dat je dáár toch te goed voor bent; maar stellen ze je verdienste op prijs, dan sla je een toontje lager aan. Dan denk je zoo bij je zelve: vrind, doe je wel alles, om zulk eene waardeering te verdienen? En dan doe je je best nog ééns zooveel.”

De tang keek een beetje op haar neus. Nederig was ze ook niet, dat zeide haar geweten haar wel. Zij was trotsch geweest, en had gemeend nog boven de kachel te staan; „*die* moest toch maar branden, om haar kooltjes te verschaffen,” had zij gedacht.

„En wat zeg je er nu van?” vroeg de pook. De tang draalde een oogenblik, maar zeide toen beslist: „De kachel heeft gelijk en is verstandiger en beter dan wij één van drieën waren. Hoe zou ik de menschen kooltjes vuur kunnen geven zonder jullie? Ik moet erkennen, dat ik slecht mijne taak zou kunnen vervullen, als jullie, zoowel als de kachel, er niet waart, om mij te helpen.”

„Dan zullen we den vrede maar sluiten,” zei de kolenschop.

De kachel glom van genoegen en tevredenheid en brandde lustigjes voort. Het was toch recht prettig het goede te betrachten, dacht zij, en nam zich voor, om altijd meer haar best te doen, om daaraan mede te werken in dienst van de menschheid.

Daar werd grootmoeder wakker. Zij zag er zóó vergenoegd uit, alsof zij al wat er om de kachel heen voorgevallen was, had kunnen vernemen. Heel stilletjes zette zij het theegoed klaar en terwijl zij dit deed, begon het water, dat zij vóór haar slaapje op de kachel had gezet, te zingen.

„Je bent een prettige, gezellige kachel,” zeide zij zachtjes, terwijl ze haar nog eens opnieuw bekeek; en het water heb je dan maar eens heel vlug gekookt.”

De kachel snorde vroolijk door.

De pook, de tang, en de kolenschop voelden een' steek in hun hart. De oude vrouw scheen er geen oogenblik aan te denken, dat ook zij aandeel aan het werk hadden.

„De menschen waardeeren ons toch niet,” zeide de schop.

„Neen,” zuchtten de pook en de tang tegelijk. „Laat ons dan maar tevreden zijn, dat de kachel het doet, en geduldig ons werk verrichten,” zeide de kolenschop.